

Augusten Burroughs va néixer el 1965 a Pittsburg i ara viu a Nova York. SP

Xafarders de carnisseria

Narrativa

Recortes de mi vida

Augusten Burroughs

Traducció de Cecília Ceriani
Anagrama, Barcelona, 2006

Aida Segura

Oh, que bé! Un altre jove escriptor ianqui que, abans d'escriure res més, decideix que la seva vida és summament interessant i que els seus secretets més obscurs no se'ls pot quedar per a consum intern sinó que els ha d'explosar *ultra-de-ta-llats*. L'Augusten —perdoneu que el tracti amb familiaritat, però és que després de tot el que sé d'ell se'm faria estrany afegir-hi el cognom, adoptat del Burroughs de *Yonqui*— té algunes coses en comú amb David Sedaris. De petits, a tots dos els fasciaven els objectes brillants, com a les garses, tots dos són gais i a tots dos els encanta explicar la seva vida en els

seus llibres, cosa que a nosaltres, afortunats xafarders de carnisseries emocionals alienes, també ens encanta.

I és que, ¿per què inventar-se històries quan pots explicar que els teus progenitors es dedicaven a muntar xous a l'estil de *¿Qui té por de Virginia Woolf?* des que tens ús de raó, mentre tu passejaves pel jardí fent declaracions a les branques dels avets, imaginant-te que eren micròfons? ¿O per què no comentar aquella estranya mania de la teva mare, allò de muntar festetes a la banyera amb una mica de sang i vidres trencats? ¿I per què no divulgar uns detallets de la vida quotidiana a casa del psiquiatre on et va xutar ta mare, un manicomi encantador i familiar on prevenien la ventura i el futur examinant a consciència els excrements acabats d'expulsar pel doctor? Oh! I també allò del teu nòvio de quan tenies tretze anys i ell trenta i tants i et va ensenyar com fer-li una bona mamada!

No apte per a ànimes càndides, *Recortes de mi vida* podria quedar-se en l'èssima celebració exhibicionista de la neurosi. Però, gràcies a la ploma continguda, a l'humor i al sa distanciament de Burroughs, aquestes memòries es lleixen amb un plaer (morbós) creixent. Esperem que no trigui la publicació de la segona part, *Dry*, en què l'autor explica el seu triomf fulgurant com a creatiu publicitari i la seva (previsible) caiguda al pantà de l'alcoholisme, amb recuperació inclosa.

Si voleu més informació, a *augusten.com*, una exhaustiva web on l'Augusten comparteix amb el món la ingent quantitat de material audiovisual que ha generat la seva vida, incloses unes fotos que li va fer el seu amant (el pederasta, el de la mamada), on podem veure un Augusten en l'esplendor de la seva adolescència, un Tazio certament ben interessant.

L'aneguet lleig

Narrativa

La Fadeta

Georges Sand

Pagès Editors, Lleida, 2006

Vicent Usó

Tot i que, tal com diu la solapa del llibre, Georges Sand escrigué *La Fadeta* arran de "la terrible experiència revolucionària del 1848", no esperen trobar-hi barricades. De fet, la novel·la transcorre lluny dels escenaris principals de la revolució que Victor Hugo va retratar magistralment a *Els miserables*. I ni tan sols n'arriba la remor de les detonacions, als paisatges muntanyencs de Berry, la terra natal de Sand i l'escenari escollit per ubicar una història que hauríem de classificar entre les novel·les d'aire rural —pastoral?— de l'autora d'*Un hivern a Mallorca*.

En essència, l'argument de *La Fadeta* no difereix gaire de la faula de Hans Christian Andersen. Al capdavant, s'ocupa de la transformació d'una noia marginal en una jove ben atractiva. La protagonista és una noia òrfena que es diu Fanchon però que tothom anomena la *Fadeta*. Ella i el seu germà viuen amb l'àvia, una dona que consideren brui-

xa. De caràcter esquerp i llengua esmolada, desastrada i ronyosa, els habitants del poble l'han condemnada a una posició marginal. Per això els estranya que un dels joves més ben plantats del poble —el bessó Landry— s'enteste a ballar una i altra vegada amb ella. Sobretot perquè està mig promès amb un dels millors partits del poble. A poc a poc, però, Landry anirà descobrint que les coses no són com semblen. Que la seua promesa potser no se l'estima tant com fa veure i que, darrere de l'aparença salvatge de la Fadeta s'amaga un cor generós i sincer. Però la protagonista haurà de buscar la catarsi lluny del poble, on tornarà ja convertida en un cigne esplèndid.

Sand es val de la relació entre tres personatges bàsics —Landry, Fanchon i Sylvinet, el bessó gelós i indolent— per a denunciar que les aparences —i les convencions, per tant— sovint ens velen una realitat més rica i més complexa. Malgrat la simplicitat del discurs central, el tractament matisat dels temes i el dibuix complex dels personatges proporcionen a *La Fadeta* atractius suficients per interessar el lector actual.

Georges Sand és el pseudònim d'Aurora Dupin. SP

Hugh Laurie és House. SP

Dr. Torre

Assaig

Dr. House

Guia para la vida

Toni de la Torre

Now Books, Barcelona, 2007

Lluís Llorc

Toni de la Torre ens ofereix la seva segona novetat editorial en pocs mesos. Després del llibre sobre la sèrie de televisió *Perdidos*, ara és el torn de *House*. Uneix l'èxit que ara té la sèrie i el que solen tenir els llibres d'autoajuda, als quals parodia amb ironia, tot i que hi inclou apreciacions presumptament serioses. El lector ha de marcar la frontera entre les unes i les altres.

Un test és la introducció al món de la psicologia d'aquest metge malcarat, impertinent, d'aspecte descarat, drogoaddicte, obsessionat amb la mentida i genial a l'hora de resoldre enigmes clínics; un metge que encapçala el rànquing dels personatges que resulten atractius perquè trenquen els estàndards anteriors. Per De la Torre, House seria el negatiu del "médico de familia" que interpretava Emilio Aragón a finals dels 90. Per què, aquest canvi? Potser perquè la felicitat resulta insulsa, avorrida, i anar pel món d'amargat i escopint frases enginyoses és molt més estimulant per als espectadors.

L'autor treu suc del personatge de House i ens ofereix un ventall de possibilitats per millorar la nostra vida o, si més no, per comprendre aquest peculiar metge. Els capítols inclouen exercicis pràctics i un requadre amb la conclusió final de cada apartat. També hi trobarem una comparativa entre House i Sherlock Holmes, font d'inspiració dels creadors de la sèrie, una guia de la música que ha sonat en els diversos episodis i, una de les parts més llamineres, un extens recull de les rèpliques més sarcàstiques i políticament incorrectes, pal de paller de la sèrie, si tenim en compte que tots els episodis tenen un format molt similar i que, tot i això, crea addicció, com el Vicodin que House s'empassa amb la mateixa facilitat que el lector aquest llibre.

Arrels, camins i fronteres

Poesia

La raó de les sèquies

Jorge Brotons

Editorial Afers, Catarroja, 2006

D. Sam Abrams

Un poeta neix a Petrer, Alacant, el 1965. Al cap de pocs anys, la família es trasllada a viure definitivament a Vilanova i la Geltrú. Aquí es forma el

poeta, que acabarà dedicant-se professionalment a les polítiques socials. Les seves inquietuds culturals quallen en el conreu de la poesia. El 2002 dona a conèixer un primer llibre, *El tiempo raro*, un llibre correcte, derivat d'una lectura de la Generació del 50. Un temps després, de visita a Capçanes, al Priorat, de manera natural brollen el que seran els poemes del seu segon poemari, *La raó de les sèquies*,

un llibre fresc, original i gens impostat. Així és la trajectòria vital de Jorge Brotons.

En recuperar per al seu segon llibre el valencià de la seva infantesa, Brotons ha pogut tenir la bona fortuna de tornar a iniciar la seva carrera literària, però aquesta vegada des de l'autenticitat, des de la manca d'ostentació, des del lirisme intens. *La raó de les sèquies* és un recull de 31 poemes, distribuïts en cinc parts.

El gran tema de fons del poemari és la vida mateixa vista com un viatge des de les arrels, des dels orígens, fins al desconegut que tothora tenim al davant, passant per un seguit de fronteres, que serveixen per marcar les diverses etapes de la ruta. Brotons és un vitalista, un exiliat permanent que sempre està disposat a fer camí. I sobre aquest fons de viatge existencial continu, l'autor col·loca una gran diversitat

de motius més immediats, com ara les relacions humanes, la natura, el clima, elements topogràfics...

Ara bé, el més impressionant d'aquest nou poemari de Jorge Brotons és indubtablement el gran sentit de pietat, de sinceritat i de despullament que traspuja el conjunt. No és estrany que Brotons trobi la seva veritable pàtria en l'exercici de la memòria i l'ús artístic les paraules!